

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

O mică observație asupra art. 468 Pr. civ., de d. Artur G. Sion. Inalta Curte de casație și justiției s. II : *A. Gutman cu Maria M. Crețeanu.*Idem : *Saly Marcovici cu A. Zentler fils, faliment.*Curtea de apel din București, s. I : *Caterina Mitrea cu soțul ei P. I. Mitrea p. divorț*, cu o adnotațiune de d. D. Alexandresco.Idem : *Al. Brezeanu*, cere înscrierea în tabloul apărătorilor de pe lângă judecătoriile de ocoale din jud. Argeș.Curtea de apel din Iași, s. II : *Constantin Danu și alții cu Gh. Rășcanu și alții.**Informațiuni.***O mică observație asupra art. 468 Pr. civ.**

Fiind-că astăzi e la ordinea zilei proiectul modificării procedurii civile, voi să atrag atențiunea asupra unor articole din procedură a căror redacțiune lasă mult de dorit.

In adevăr, la capitolul care tratează despre «*Urmărirea fructelor prinse de rădăcini*» art. 468, glăsuște ast-fel : «*Urmărirea acestor fructe nu se va putea face de cât în șase săptămâni înaintea coacerii lor, și va fi precedată de o somațiune de plată cu două zile înaintea urmării.*» Sechestrarea însă se va putea face la ori-ce epocă».Mă întreb ce a voit să înțeleagă legiuitorul prin «*urmărire*» și ce a voit să înțeleagă prin «*sechestrare*» ?Oare sechestrarea, nu este o urmărire ? Căci ce este sechestrul, dacă nu o urmărire. Și mai departe, ce rost are somațiunea făcută cu *două zile*, înaintea urmării, dacă sechestrarea se poate face la ori-ce epocă.

Și cum poți sechestra ori când, dacă nu poți urmări de cât în șase săptămâni înaintea coacerii fructelor.

Din două una ; sau nu poți urmări de cât în șase săptămâni înaintea coacerii, și această urmărire trebuie să fie precedată de o somațiune ;

Sau poți sechestra ori când, și prin urmare, nu numai în cele șase săptămâni înaintea coacerii fructelor.

Dacă legiuitorul a voit însă să înțeleagă prin cuvântul *urmărire*, *vânzarea fructelor*, nu pricepe de ce nu a întrebuițat acest din urmă cuvânt, și atunci ar fi fost înțeles și de cel mai profan în știința dreptului.Cum că prin «*Urmărire*» s'a înțeles «*Vânzare*»,

aceasta ni-o arată practica lucrului și interpretarea pe care o dau oamenii de legi acestui articol. Se știe, în adevăr, că un creditor poate să ceară și să obție, pe cale judecătorească, ori-ce măsură de asigurare asupra averii debitorului său ; sau, cu alte cuvinte, să și asigure averea debitorului său contra înstrăinării. Pentru aceasta el (creditorul) face o cerere la instanța în drept, care, la rândul ei, dispune cele legale. Și dupe cum se poate sechestra în mod asigurator ori-ce avere mobilă, tot așa s'a admis a se sechestra și recoltele prinse de rădăcini.

Aceasta a voit să înțeleagă legiuitorul prin aliniatul ultim din art. 468 Pr. civ.

Prin sechestrul asigurator însă, creditorul nu poate să fie îndestulat, de oare ce o avere sechestrată în mod asigurator, nu poate fi vândută, de cât numai dupe ce sechestrul s'a aplicat în mod definitiv, în baza unei hotărâri rămase definitivă și după ce s'a îndeplinit dispozițiunile art. 387, 388 și 416 Pr. civ.

Așa că redactarea mai esactă a articolului 468 sus menționat ar fi fost mai lămurită ast-fel : *Urmărirea (adică sechestrarea în mod asigurator) acestor fructe se va putea face la ori-ce epocă. Vânzarea însă nu se va putea face de cât în șase săptămâni înaintea coacerii lor și după îndeplinirea dispozițiilor art 387, 388 și 416 din Pr. civ.*

Creditorul putând să sechestreze la ori-ce epocă recolta prinsă de rădăcini, el este ast-fel asigurat că produsul ce va eși din acea recoltă, îi va garanța în totul sau în parte creanța sa, după cantumul recoltei ce va eși. Garanția este reală, fiindcă debitorul, din momentul sechestrării, nu mai poate dispune de acea recoltă fără învoirea creditorului său.

Fiind însă că, dacă s'ar vinde o recoltă în ast-fel de condițiuni, și prin urmare atunci când nu s'ar putea calcula nici măcar cu aproximație cantumul ei, s'ar aduce o mare daună debitorului (proprietarul recoltei) prin faptul că cine ar cumpăra-o în ast-fel de condițiuni ar oferi un preț derizoriu, de oare-ce nu ar ști ce cumpără ca calitate și ca cantitate ; de aceea legiuitorul a fixat un termen înaintea căruia să nu se poată vinde o recoltă prinsă de rădăcini și a stabilit termenul de șase săptămâni înaintea coacerii, când se poate calcula, cu o aproximație aproape justă, cantumul acelei recolte și până la un punct oare-care și calitatea ei.

Ceea ce însă nu înțeleg, e somațiunea de plată

cu două zile înaintea urmării. Dacă, prin urmărirea, legiuitorul înțelege vîndare, nu pricep de ce s'a mărginit să ceară numai somațiunea de plată, de oare-ce nu este suficient ca, numai dupe îndeplinirea acestui act, să se procedă la vîndare; ci mai trebuie ca sechestrul să fie definitiv, și acesta se aplică atunci când hotărîrea a rămas definitivă și după ce s'a îndeplinit dispozițiunile art. 387 și 388 din Pr. civ., adică după ce s'a făcut somațiunea de plată și s'a comunicat copie de pe titlul executor.

Eată motivele pentru care cred că redactarea textului suscitată, ast-fel cum se găsește astăzi și cum se vede reprodusă în proiectul de revisuire, pendent înaintea Camerelor, redactat de d. Ministru C. G. Dissescu, lasă mult de dorit și că o redactare mai lămurită s'ar impune.

Artur G. Sion

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 19 Ianuarie 1900

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Consilier

A. Gutman cu Maria M. Crețeanu

Dotă. — Veniturile imobilelor dotale. — Urmărirea lor. — Separație de patrimoniul. — Hotărîrea ce o pronunță. — Neexecutarea ei în termenul prescripției de lege. — Nulitate. — Invocarea ei ca mijloc de apărare. — Nepronunțarea instanței de fond. — Omisiune esențială. — (Art. 1262 din codul civil).

1) *Veniturile imobilelor dotale pot fi urmărite, pentru datorii contractate solidar de soț și soție, cel puțin pentru partea ce covârșește trebuințele familiei.*

Când însă există separație de patrimoniul între soț și soție pronunțată și executată în regulă veniturile imobilului dotal nu mai pot fi urmărite.

2) *Omisiunea ce instanța de fond face nepronunțându-se asupra mijlocului de apărare propus de o parte cum că o hotărîre de separație de patrimoniul nefiind executată în termenul prescripției de art. 1262 din codul civil a rămas nulă, este o omisiune esențială ce atrage casarea hotărîrei, întrucât un asemenea mijloc dacă se dovedește poate schimba într'un sens sau într'alt, soluția procesului.*

Decisiunea No. 14/900. — Casată în urma recursului făcut de A. Gutman, decisiunea Curței de apel din București, Secția I No. 17/99, dată în proces cu Maria M. Crețeanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l președinte N. Mandrea;

Pe d-l avocat B. Păltineanu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat V. Dărăscu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Omisiunea esențială. Am invocat nulitatea sentinței de separație de patrimoniul pentru lipsă de forme, și anume, neexecutarea acelei sentințe în termenul prevăzut de art. 1262 c. civ.

Curtea omite în mod absolut de a se pronunța asupra acestui mijloc, care este esențial, de oare-ce ar fi de natură a schimba decisiunea Curței, chiar dacă s'ar admite ca fondată teoria, că veniturile imobilului dotal n'ar mai putea fi de loc urmărite după separație de patrimoniul».

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care rezultă: Adolf Gutman recurentul urmărind veniturile moșii Corbiș-Ciungă, avere dotală a Mariei B. Petrescu, pentru despăgubirea lui de sumele ce are să ia, în virtutea sentinței cu No. 183/96 a tribunalului Ilfov, secția comercială, investită cu formula executorie, Maria B. Petrescu a contestat urmărirea, susținând că urmărirea nu se poate face, de oare-ce posterior condamnățiunii, dar anterior urmării, prin sentința definitivă cu No. 385/96, ea a obținut separație de patrimoniul, și că a fost pusă în posesiunea moșiei, ale cărei venituri se urmăresc; că veniturile averei dotale, nu se pot urmări pentru datorii contractate de femeie înainte de separație de patrimoniul;

Având în vedere că din concluderile scrise, prezentate Curței de apel de către A. Gutman se constată, că acesta a opus Mariei Petrescu, contestatoarei, că sentința de separație de patrimoniul e nulă conform art. 1262 c. civil, de oare-ce nu s'a executat în termen de o lună, ea fiind pronunțată la 3 Septembrie 1896 și executată tocmai la 28 Decembrie 1896;

Considerând că pentru plata datoriei fiind obligați solidar soțul și soția, și bărbatul având folosința imobilului dotal, veniturile acestui imobil, pot fi urmărite cel puțin pentru partea ce covârșește trebuințele familiei; că însă fiind separația de patrimoniul între soț și soție pronunțată și executată în regulă, veniturile imobilului dotal nu mai pot fi urmărite; că din acest punct de vedere, obiecția recurentului propusă la instanța de fond, că separația de patrimoniul nefiind executată în timpul prescripției de art. 1262 cod civil, ea nu mai poate fi opusă, are de obiect un mijloc esențial, de la care atarnă soluția într'un fel sau alt-fel; că omițând instanța de fond a se pronunța, această omisiune este esențială, și pentru aceasta motivul are a fi admis, fără să mai fie trebuință a cerceta și cel-l-alt motiv;

Pentru aceste motive, casează, etc.

Audiența de la 19 Ianuarie 1900

Președenția D-lui N. MANDREĂ, Președinte

Saty Marcovici cu A. Zentler fiș

Hotărîre. — Contrațicere de hotărîre. — Când există. — Două acțiuni intentate de aceeași parte, contra aceeași părți chemată însă în calități diferite.

Desistare. — Inchiderea procesului. — Cum trebuie făcută. — (Art. 260 și 261 din pr. civilă).

1) *Nu există contrațicere de hotărîri, când în două acțiuni intentate de aceeași parte reclamantă contra*

aceleiași părți pîrîte, acțiuni avînd acelaș obiect și întemeiată pe aceiași cauză, instanța judecătorească respinge una din acțiuni și admite pe cea-l'altă, dacă partea pîrîtă n'a fost chemată, în ambele acțiuni, în aceiași calitate.

2) Un proces se încheie când ambele părți, sau singur reclamantul, fără prejudiciul de daune interese pentru pîrît, cer închiderea prin act scris.

Ast-fel, în urma declarațiunei făcută verbal înaintea tribunalului de către partea reclamantă că-și modifică acțiunea intentată, dacă acea parte reclamantă, la altă înfățișare declară verbal că renunță la acțiunea modificată și revine la acțiunea cum o formulase la început, această retractare verbală a acțiunei modificată, nu poate fi considerată ca o desistare de la acțiunea modificată.

Decisiunea No. 12/900.—Respins recursul făcut de Saly Marcovici, contra decisiunei Curței de apel din București, s. III No. 68/99⁽¹⁾ în proces cu A. Zenthler fils.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier G. Liciu ;

Pe d-nii avocați M. Korné, M. E. Schina și B. Cernea, în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat B. Missir, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I și II de casare :

I. «Curtea, pe de o parte, respinge apelul lui Zenthler contra sentinței No. 1338/99, prin care se respinsese cererea de declarare în faliment a firmei I. Marcovici S-sor, pe motivul că autorizarea tutricei de a continua comerțul în numele minorilor nu fusese afișată și publicată conform legii, și că în consecință minorii nu putea fi valabilmente considerați drept comercianți, iar pe de alta admite apelul lui Zenthler contra sentinței No. 1688/99, prin care se respinge cererea de declarare a d-nei Saly Marcovici personal, și în consecință declară în stare de faliment firma I. Marcovici S-sor, reprezentată prin Saly Marcovici, ordonă punerea sigiliilor pe toată averea și cele-l'alte măsuri prevăzute de lege în materie de faliment,

«Judecând ast-fel, Curtea, deși recunoaște că d-na Marcovici a continuat comerțul început de soțul ei în numele minorilor, deși judecă că minorii n'au putut fi valabilmente obligați ca comercianți din cauza neîndeplinirii formalităților legale, totuși, declarînd în stare de faliment firma I. Marcovici S-sor, ajunge să facă răspunzător după legea comercială cu toată averea lor pe minorii, care cum a judecat totuși Curtea, n'au putut fi valabil considerați comercianți.

«Dând această soluțiune, Curtea, contrađice propria sa hotărîre, și comite un exces de putere».

II. «Exces de putere.

«A. Zenthler fils a cerut prin o nouă acțiune declararea Saly Marcovici personal în stare de faliment ca pro-

prietara firmei I. Marcovici S-sor pentru magazinul din București, str. Șelari ; (vezi acțiunea). A recunoscut că Saly Marcovici la Călărași pentru prăvălia d'acolo, lucra în tot-deauna și exclusiv în numele minorilor săi copii, că firma I. Marcovici S-sor din Călărași este a minorilor, și a declarat formal și în scris : Că nu reclamăm nimica contra stabilimentului din Călărași. (Vezi motivele de apel comunicate de A. Zentler fils, după ordinul Curții motivul I și concluziile firmei A. Zentler fils de la Curte, fila 17 și versul filei 75 din dosarul Curții de apel. Curtea în prejudiciul drepturilor minorilor, recunoscute de reclamantul apelant atribue proprietatea firmei I. Marcovici S-sori din Călărași și activul magazinului din Călărași personal d-nei Saly Marcovici».

Avînd în vedere că prin decisia supusă recursului și prin actele din dosarul cauzei se constată următoarele fapte : Firma A. Zentler fils, creditoare a firmei I. Marcovici S-sori, cerând declararea în stare de faliment a acestei firme, ca proprietate a minorilor rămași de la defunctul I. Marcovici, și reprezentați de către d-na Saly Marcovici, mama și tutricea lor legală, tribunalul comercial Ilfov, prin sentința cu No. 1338/99, a respins acea cerere, pentru că tutricea nu îndeplinise formalitățile cerute de art. 10 și 13 cod. com., pentru continuarea în numele minorilor a comerțului de haine gata, exercitat de către defunctul lor părinte. Firma Zenthler făcînd apoi altă cerere pentru a se declara în stare de faliment, d-na Saly Marcovici personal ca proprietară a firmei I. Marcovici S-sori, tribunalul prin altă sentință, cu No. 1688/99 'i-a respins și acea cerere, pentru motivul că de și mama tutrice, n'a îndeplinit formalitățile legale, pentru continuarea comerțului în numele minorilor, totuși a purtat acel comerț în contul lor, fiind cunoscută și acceptată această procedare de către cei de al treilea, cu care dînsa a avut raporturi comerciale, sub numele firmei I. Marcovici S-sori și ast-fel numita Saly Marcovici nu poate să fie declarată personal în stare de faliment.

Firma Zenthler făcînd apel contra ambelor sentințe, Curtea de apel prin decisiunea supusă recursului, a respins pe acel făcut contra sentinței cu No. 1338 și a admis pe acel făcut contra sentinței No. 1668, constatînd în fapt că pe de o parte mama tutrice n'a îndeplinit formalitățile cerute de art. 10 și 13 cod. com. pentru a putea face comerț în numele minorilor, iar pe de altă parte, a continuat și desvoltat comerțul exercitat de defunctul ei soț, sub fima I. Marcovici S-sori în contul ei personal și ast-fel, fiind în încetare de plăți, a declarat-o în stare de faliment ;

Considerînd că firma Zenthler a avut dreptul și a putut să intenteze prima acțiune contra firmei I. Marcovici S-sori, în credință, că aceasta aparține minorilor Marcovici și tot ast-fel a putut să intenteze și a doua acțiune, când a crezut că în realitate numita firmă I. Marcovici S-sori aparține personal d-nei Saly Marcovici, fiind ast-fel deosebire între aceste acțiuni prin deosebirea calității persoanelor chemate în judecată, deși cauza și obiectul lor erau același ;

Considerînd că în asemenea circumstanțe, Curtea de

(1) Vezi «Curierul Judiciar» No. 41 din 1899.

apel a putut să admită una sau alta din ambele acțiuni, după cum a putut să constate în fapt, cine este proprietar al firmei, fără ca hotărîrea ei să cadă astfel în contra dicere, întru cât este deosebire între ambele acțiuni;

Considerând apoi că prin decisiunea sa Curtea declarând în stare de faliment firma I. Marcovici S-sori, proprietatea d-nei Saly Marcovici și ordonând punerea sigiliilor pe averea falitei prin această dispozițiune n'a înțeles de a face responsabilă, averea personală a minorilor fie aceia din Călărași, fie din altă localitate, către creditorii acelei firme, după cum se pretinde prin ambele motive de casare, căci Curtea constată că nu în contul lor s'a exercitat comerțul de către mama lor, Saly Marcovici, rămânând negreșit că aceasta să aperse și să le dea cont de capitalul acelei averi ca tutrice legală;

Că prin urmare Curtea nu comite nici un esces de putere în această privire și ast-fel ambele motive sunt nefondate:

Asupra motivului al III-lea de casare:

«Nemotivare și esces de putere.

«Curtea ajunge a considera pe Saly Marcovici personal proprietara negoțului exercitat în numele minorilor la Călărași și București pe simpla afirmare că în aparență a făcut comerț în numele minorilor, iar în realitate în numele și în contul său personal fără a arăta cum a ajuns la această concluzie, și dacă s'ar considera ca o motivare petiția ce Saly Marcovici adresează Trib. Ialomița la 10 Noembrie 1897 întreg. la No. 11442 prin care face cunoscut că a mai deschis un magazin în Călărași în str. Știrbei Vodă (magasin ce nu mai există în Călărași de un an fiind lichidat de atunci).

Că prin esces învederat de putere, Curtea de la sine se întemeiază pe un act străin părților și desbaterilor, nici în desbaterile orale, nici în concluziunile scrise, nici la tribunal, nici la Curte, și asupra căruia n'am avut ocasiunea a ne apăra, și învoacă ca din oficiu în civil, acte, fapte și argumente în favoarea reclamantului în camera de consiliu pe cari nu le-am desbătut și nici nu le-a pus în desbaterea părților (vezi concluziunile apelantului și ale noastre, practicaua sentinței și actele invocate), și de și A. Zenthler a recunoscut că cu minorii a tractat și contractat că deci raport juridic perfect nu s'a putut, forma de cât între Zenthler fils ca vînzător și minorii ca cumpărătorii, că cambiele ce prezintă sunt prețul și plata diferitelor vînzări făcute minorilor, și că numai prin esces de putere Curtea crează raporturi juridice contractuale între Saly Marcovici personal și d. Zenthler fils, când în fapt contrariul există, și numai ast-fel crează Curtea contract perfect între A. Zenthler care a vîndut minorilor, și Saly Marcovici care dăce Curtea a înțeles a lucra în realitate personal ajunge a declara comerciantă și în încetare de plăți pe Saly Marcovici, pentru neplata acelor polițe».

Considerând că pentru stabilirea faptului, în sensul că d-na Saly Marcovici a exercitat comerțul de haine gata în contul său personal atât la Călărași cât și la București, Curtea de apel se referă, prin considerantele

decisiunei sale, atât la desbaterile care au avut loc cât și la actele invocate de părți, între care a trebuit negreșit să fi fost și petiția dată tribunalului Ialomița la 10 Noembrie 1897, înregistrată la No. 11442, acte pe care Curtea le discută, după ce părțile le au avut desigur în vedere la desbateri, căci nu se poate presupune până la proba contrarie, că Curtea a primit să examineze acte care să nu fi fost mai întîi supuse discuțiunii ambelor părți;

Că prin urmare Curtea și motivează decisiunea în mod suficient și fără esces de putere;

Considerând apoi că dacă Curtea și formează convicțiunea pentru exercitarea comerțului de către Saly Marcovici în contul ei personal, de și aceasta avusese la început intențiunea de a continua acel comerț în contul minorilor, și de și acei de al treilea au put să fie induși în eroare în această privire, totuși nu se poate imputa Curței că a comis, prin această procedare, vre-o eroare gravă de fapt, ci a usat de dreptul său suveran de apreciere pentru stabilirea faptelor;

Asupra motivului al IV-lea de casare:

«Violarea art. 260 și 261, proc. civilă, casa Zenthler a modificat cererea primă care avea de obiect declararea în stare de faliment a minorilor I. Marcovici reprezentați prin tutearea lor Saly Marcovici, ca proprietari ai magazinelor din Călărași și București sub firma «I. Marcovici S-sor» și a conchis cerând a se declara Saly Marcovici personal în faliment, ca proprietară firmei I. Marcovici S-sor cu sus zisele magazine.

«Tribunalul a luat act de cererea modificată, și a încuviințat după cererea Saly Marcovici personal prezintă în instanță, comunicarea cererei ast-fel cum a fost modificată, în care ea figurează personal ca pârâtă amânând procesul la 13 Mai și fiind-că era personal prezintă în instanță i s'a dat termenul în cunoștință (vezi jurnalul trib. No. 5762 din 6 Mai 1899 și sentința trib. No. 1338/90).

«În ședința de la 13 Mai reclamantul declară că revine asupra modificării făcute în ședința de la 6 Mai 1899, că înțelege a se declara firma I. Marcovici S-sor ca a minorilor, că numai chiamă în instanță pe Saly Marcovici personal, ci că revine la prima acțiune (vezi jurnalul No. 6065 din 13 Mai 1899 al trib.) în care Saly Marcovici, este mandatară minorilor.

«A se decide cum face Curtea ca după ce A. Zenthler fils a fost debutat de cererea în declarare făcută în contra minorilor, să admită o nouă acțiune în declararea a Saly Marcovici personal ca proprietara firmei, I. Marcovici S-sor, aceasta constituie o violare patentă a art. 260 al. I Pr. Civ. și o rea aplicare a art. 261 Pr. Civilă, (vezi concluziunile noastre imprimate fila 15, 16, 17, 18, 19 și 20 etc. fila 2)».

Considerând că după art. 260 și 261 din Proc. civilă, un proces se încheie când ambele părți, sau singur reclamantul, fără prejudiciul de daune interese pentru pârât, cer închiderea, *prin act scris*;

Considerând că în speță firma Zenthler declarând verbal înaintea tribunalului comercial Ilfov, în ședința de la 6 Mai 1889, că modifică acțiunea sa în sensul de a se declara în stare de faliment firma I. Marcovici

S-sorî, ca proprietate personală a d-nei Saly Marcovicî, iar nu a minorilor Marcovicî, după cum por-nise acțiunea, și tribunalul obligând pe acea firmă reclamantă de a comunica firmei pârâte, acțiunea modificată, ceea-ce dânsa n'a îndeplinit, ci din contră, în ședința de la 13 Maiu 1899, declarând că nu mai modifică prima cerere, din asemenea circumstanțe, nu se poate deduce, după cum se pretinde prin motivul de casare, că firma Zenthler s'a desistat de la acțiunea modificată, pornită personal contra d-nei Saly Marcovicî, căci asemenea acțiune, nefind atunci măcar pornită conform legii, n'a mai putut să fie nici cas de desistare scrisă, ci numai o renunțare verbală la modificarea primei acțiuni;

Considerând prim urmare, că după cele expuse, tribunalul ca și Curtea de apel fiind sesizate în urmă de o acțiune personală contra d-nei Saly Marcovicî, pornită de firma Zenthler, și judecând acea acțiune ca bine intentată, prin asemenea procedare n'a violat citatele articole 260 și 261 proc. civilă și ast-fel este nefondat și acest motiv de casare;

Pentru aceste motive, Curtea de acord cu d-nul procuror general D. Alexandresco, respinge recursul, etc.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA I

Audiența de la 13 Ianuarie 1900

Președenția D-lui M. Iulian, Consilier

Caterina Mitrea cu soțul ei P. I. Mitrea p. divorț

Decizia civilă No. 2

Divorț.— Incheerea prin care se acordă soților un an de încercare.—Este supusă apelului. Art. 241 C. C.—Hotărîrea care admite divorțul după expirarea anului de încercare.— Hotărîre definitivă.— Neadmisibilitatea apelului. Art. 242 C. C.

Hotărîrea prin care se acordă soților, în materie de divorț, anul de încercare este susceptibilă de apel, ear acea prin care se desface căsătoria, în urma expirării anului de încercare, nu este supusă apelului, dacă nu s'a făcut apel contra sentinței care acordase anul de încercare.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Caterina Mitrea contra sentinței trib. Buzău cu No. 19/99, prin care s'a declarat desfăcută căsătoria dintre dânsa și soțul său P. I. Mitrea;

Ascultând pe părți;

Având în vedere că, după cum rezultă din sentința apelată și lucrările din dosar, acțiunea de despărțenie, în specie, a fost admisă, după ce tribunalul, prin sentința No. 136/98, a acordat părților un an de încercare, conform art. 241 C. C.;

Considerând că prima sentință dată asupra acordării anului de încercare, nu a fost apelată; că din moment ce, prin acea sentință, tribunalul constată faptele de insulte grave comise de femeie în persoana soțului și, cu toate acestea, nu a admis despărțenia, ci a dat anul de încercare, după facultatea ce o are conform art. 241 și 242 C. C., în cursul cărurii părțile nu au putut reveni la împreuna viețuire, nu se mai poate acum dis-

cuta și judeca causele de divorț după apelul făcut contra celei de a doua hotărîri, de oare ce prima hotărîre pentru acordarea anului de încercare a rămas definitivă prin neapelare;

Că ast-fel, apelul de față făcut în contra acestei de a doua hotărîri, prin care se admite despărțenia, după anul de încercare, fiind neadmisibil, cată a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive, declară apelul inadmisibil, etc. (1).

(ss) M. Iulian, N. Budișteanu, Gr. Ștefănescu.

Adnotațiune.—Această decizie recentă a Curței din București, care, în treacăt fie șis, este aproape nemotivată, de oare ce ea se mulțamește pur și simplu a afirma, resolvă două chestiuni de drept, ambele controversate, și anume: 1° că sentința tribunalului, prin care se admite anul de încercare, este susceptibilă de apel; și 2° că hotărîrea care admite divorțul, în urma expirării anului de încercare, este definitivă în acest sens că nu e supusă apelului.

Ambele soluțiuni sunt, după părerea noastră, inadmisibile

Vom vorbi mai întâi despre sentința prin care se dă soților un an de încercare.

Această facultate, pe care, după părerea noastră, o au numai judecătorii de la prima instanță (2) de a amâna pronunțarea despărțeniei un an întreg, care nu se mai vede reproducă de Laurent în Ante-proiectul de revedere a Codului belgian, care însă a fost păstrată de legiuitorul francez prin legea *Naquet* din 27 Iulie 1884 (3), este anume înființată de legiuitor în speranță că o separare provisorie va potoli animositățile ambilor soți și va aduce împăciuirea lor.

Acest an de încercare nu este ceva nou în legislațiunea noastră, căci, în Codul Caragea, se

(1) Această decizie s'a publicat și în *Gazeta juridică*, No. 3 din 1 Febr. 1900.

(2) Judecătorii de la Curte nu au aceeași facultate, pentru motivul că, în apel, procedura fiind mai expeditivă, ei nu au aceleași elemente de apreciere pe care le au judecătorii de la prima instanță, ca unii ce cunosc mai bine părțile, spre a judeca dacă împăcarea este sau nu cu putință. Aceste motive sunt foarte bine expuse într'o decizie a Curței din Iași, dată sub președ. d-lui G. Liciu, astăzi consilier la Înalta Curte de Casație. Vezi *Dreptul* No. 68 din 1884. Tot în acest sens se pronunță atât Willequet (*Du divorce*, Bruxelles, 1856), p. 171, No. 4) cât și Curtea din Galați prin o decizie dată sub președ. D-lui Elef. Economu (decizie casată). *Dreptul* No. 68 din 1892.—*Contră*. Cas. rom. *Dreptul* din 1892, *loco cit.* și Bulet S-a II, anul 1892, p. 917.

(3) Este însă de observat că legiuitorul fr. reduce termenul de separare provisorie a soților la șase luni, întindindu-l însă la toate casurile de divorț, afară de acel prevădut de art. 213 și 214 (condamnarea unui din soți). Vezi art. 246 din noua lege franceză de la 18 April 1886. Cpr. *Répert. Dalloz, Supplém., Divorce*, 441.

prevede că Biserica poate osebi pe muere pentru un curs de vreme cu nădejde de împăcare (art. 38, capit. 16, partea III), ear în Codul lui Andronaki Donici (anterior Cod. Calimach), găsim o dispoziție aproape identică cu cea în vigoare astăzi: «Fiind între bărbat și muere mare neunire și multă gâlceavă, țice Andr. Donici (capit. 30, § 18), să se rânduiească mai întâi la duhovnicescul păstor ca să le facă duhovnicească povățuire și îndemnare cu toată sirguinta spre împăciuirea și bun traiul lor; și când nici într'un chip nu se pot uni, atunci și stăpânirea va da porunci și îngroziri părței vinovate, și când se va vedea că nu se pot uni, să se deosebească trupește un an de zile, luându-se din mânele bărbatului zestrea și toate ale femeii ca să stea în altă mână; și într'această vreme bărbatul va purta de grijă femeii și, de vor fi copii, se vor lăsa să stea în partea cea nevinovată, și după trecerea anului, vor fi îndatoriți earăși prin poruncă să se unească, și când o parte nici cum nu se va primi și se va vedea o ură vecinică, atunci se va urma despărțenia, și partea cea vinovată va suferi cele ce rânduiește pravila».

În urma acestor considerațiuni istorice și retrospective, revenind la chestiunea judecată de Curtea din București, și anume la cea de a se și dacă încheerea tribunalului prin care se acordă soților anul de încercare, este sau nu supusă apelului, am susținut altă dată⁽⁴⁾ și susținem și astăzi, că dreptul de apel nu există, în specie, de cât o dată cu fondul și, în favoarea acestei opinii, se invoacă, pe de o parte, lucrările pregătitoare ale Codului francez, unde, în adevăr, vedem că proiectul primitiv al art. 262 fr. (243 C. rom.), care prevedea în termenii generali apelul în privința tuturor hotărîrilor, *atât pentru acele preparatorii cât și pentru acele definitive*, a fost schimbat în modul în care se vede astăzi redactat, prevădându-se dreptul de apel *numai contra sentințelor de admisiune și acelor definitive*, prin care tribunalul termină instanța, admitând sau respingând divorțul; ear pe de altă parte, se mai invoacă următoarea dilemă (*argumentum cornutum*), din care nu vedem cum s'ar putea eși. În adevăr, în caz când s'ar admite apelul în contra sentințelor prin care s'ar fi dat părților anul de încercare, Curtea n'ar putea să dea de cât una din aceste două decisiuni: 1° sau să admită apelul, găsind că rău tribunalul a dat anul de încercare și, evocând fondul, să admită despărțenia, și în asemenea caz, tribunalul ar fi desesizat, fără ca dânsul să fi ținut ultimul cuvânt asupra cererii de despărțenie, ceea-ce este inad-

(4) Veđi Dreptul, No. 73 din 1893.

misibil; 2° sau să respingă apelul, admitând de dovedite faptele pe care se întemeiază cererea în divorț, și în asemenea caz, părțitul în contra căruia tribunalul ar admite divorțul, în urma expirării anului de încercare, n'ar mai putea face apel la Curte contra acestei din urmă sentințe a tribunalului, de și legea îi conferă formal acest drept prin art. 244 C. C., căci Curtea ar fi prejudecat de mai nainte apelul său, ceea ce earăși este inadmisibil.

În acest sens s'a pronunțat Curtea din Iași, încă de la 1884, prin o decizie foarte strêns motivată⁽⁵⁾, de și tot acea secțiune a Curței admisesese mai întâi, însă de astă-dată în majoritate numai, soluțiunea contrară⁽⁶⁾. Curtea noastră supremă având a se pronunța până acum numai o singură dată asupra acestei chestiuni, a îmbrățșat ideea că sentințele prin care tribunalul dă soților anul de încercare sunt supuse apelului la Curte, invocând dreptul comun (decisia secției II, No. 68 din 17 Iunie 1886)⁽⁷⁾. Curțile de apel refuză însă în genere, și cu drept cuvânt, de a se supune acestei jurisprudențe⁽⁸⁾.

În cât privește doctrina, ea este de asemenea împărțită⁽⁹⁾. Singură Curtea din Liège a rămas statornică în jurisprudența sa, admitând atât la 1855, cât și la 1887, că sentințele pronunțate de tribunal, în asemenea materie, sunt supuse apelului la Curte⁽¹⁰⁾.

Venim acum la a doua chestiune judecată de Curtea din București prin decisia mai sus reprodușă: această decizie pune în principiu că sentința prin care tribunalul a admis divorțul, în urma expirării anului de încercare, nu este supusă apelului. Această soluție este iarăși, după noi, inadmisibilă. În adevăr, dacă încercarea de un an a fost zadarnică, nu mai încapе îndoeală că convețuirea soților a devenit cu neputință. În

(5) Dreptul No. 68 din 1884. *Idem*, aceeași Curte, Dreptul No. 73 din 1893.

(6) Dreptul No. 56 din 1884.

(7) Dreptul No. 8 din 1887. Această decizie nu se vede trecută în Buletinul Curței.

(8) Cpr. C. Iași, Focșani și București. Dreptul No. 68 din 1884. Dreptul No. 38 din 1886. Dreptul No. 4 din 1890. Dreptul No. 25 și 73 din 1893. Curierul Judiciar No. 42 din 1893. Tot în acest sens s'a pronunțat și Curtea din Trêves la 1806. Veđi Répert. Dalloz, *Supplément, Divorce*, 452. Cpr. și Trib. Pérone (6 April 1887) în considerentele sale. D. P. 90. 5. 160, No. 11, coloana 3, *ab initio*.

(9) Ast-fel, Willequet (*op. cit.*, p. 171). Fremont (*Divorce*, No. 598) și alții nu admit apelul, ear Laurent (III, 246), Arntz (I, 423) și alții, îl admit din contra.

(10) Veđi D. P. 1888. 2. p. 309 și Répert. Dalloz, *Supplém.*, tom. V, *Divorce*, 452. nota 2, unde sunt reproduse considerentele Curței din Liège de la 1 Februarie 1855. Cpr. în același sens, C. Iași. Dreptul No. 68 din 1884 și No. 73 din 1893. Cas. rom. Dreptul No. 8 din 1887.

asemenea caz, în urma expirării anului de încercare, soțul reclamant⁽¹¹⁾ va face a se cita părțile din nou în judecată, și de astă dată tribunalul va da hotărîrea *definitivă* prin care va admite despărțenia numai de cât. Legea fiind, în adevăr, imperativă, tribunalul, în urma expirării anului de încercare, nu mai are facultatea de a respinge divorțul, căci prin faptul admiterii anului de încercare s'a preiudecat fondul și s'a admis că sunt motive îndestulătoare pentru desfacerea căsătoriei⁽¹²⁾. Legea spune că, în asemenea caz, tribunalul va da hotărîrea *definitivă*⁽¹³⁾. Aceasta nu însemnează însă că asemenea hotărîre n'ar mai fi supusă apelului, ci numai că instanța este terminată la tribunal, și dovadă că aceasta este sensul adevărat al legii, sunt art. 240 și 244, unde iarăși găsim cuvintele *judecată definitivă* pronunțată de tribunal în prima instanță: «Considerând, ȳice cu drept cuvânt Curtea din Iași, că hotărîrea care admite despărțenia, în urma anului de încercare, este supusă apelului, căci prin expresiunea de *hotărîre definitivă*, întrebunțată de art. 242, trebuie să se înțelegă hotărîrea prin care se termină instanța la tribunal, ear nu că o asemenea hotărîre ar fi definitivă și nesupusă apelului; că aceasta se coroborează și prin art. 244, în care găsim earăși cuvintele de judecată definitivă pronunțată de tribunal în prima instanță, etc.»⁽¹⁴⁾.

D. Alexandresco.

(11) Noul text fr. (246) prevede că, în asemenea caz, citația se va putea face după cererea fie-cărui din soți, prin urmare, chiar și după aceea a pârîtului.

(12) Cpr. C. București. *Dreptul* No. 73 din 1887. Cas. rom. Bulet. S-a II, anul 1886, p. 569 și 719.

(13) Noul text francez (art. 246), ast-fel cum a fost modificat prin legea din 18 April 1886, ȳice că tribunalul va pronunța hotărîrea de divorț, fără a mai adăoga cuvântul *definitiv*, care figura în vechiul text al Codului civil (art. 260).

(14) Veđi *Dreptul* No. 54 din 1884. Această decisiune fiind pronunțată numai în majoritate, transcriem aci și considerentele minorității, pentru ca să se vadă mai bine unde este adevărul: «Considerând, ȳice minoritatea, că din textul art. 242 rezultă că hotărîrea pronunțată după anul de încercare, dat soților cu scopul de a'i reconcilia, este o hotărîre dată după citațiunea făcută de soțul reclamant cătră cel-l'alt soț, înaintea tribunalului, în termenul prescris de lege, pentru a asculta *definitiva hotărîre*, care atunci va admite despărțenia; că acești termeni imperativi probează încă până la un punct că hotărîrea e definitivă prin trecerea anului fără ca soții să se reconcilieze, de oare-ce scopul legii nu s'a atins; că art. 244, pe care se întemeiază majoritatea spre a'și sprijini mai bine opinia sa, n'are nici o legătură cu art. 242, căci, în acest art., se vorbește de apelul contra sentinței de admisiune, fiind că se presupune că s'a făcut cererea de ne-admitere, și, de se admite, se face apel contra acestei sentințe, sau, cum ȳice legea, «sentința de admisiune». Cuvintele *judecată definitivă* se referă la art. 240, care ȳice că, în ȳiua hotărîta pentru judecata definitivă, se va da citire raportului făcut în cauză, părțile putend face toate observațiunile ce vor crede folositoare, ear tribunalul pronunță hotărîrea *definitivă*, în ședința publică, fără a se opri la art. 241, care'i dă facultate de a nu pronunța divorțul de îndată».

Audiența de la 26 Ianuarie 1900

Președenția D-lui M. IULIAN, Consilier

Al. Brezeanu, cere înscrierea în tabloul apărătorilor de pe lângă judecătoriile de ocol din județul Argeș

Judecătoriile de ocol. — Apărători. — Ajutoare de grefieri de la curți și tribunale. — Dacă aũ dreptul de a fi înscriși ca apărători. — Ordonanțe presidențiale. — Apel. — Admisibilitate.

1° Ordonanțele presidențiale privitoare la înscrierea în tablou a apărătorilor de pe lângă judecătoriile de pace pot fi atacate cu apel la Curte.

2° Asemenat articolului 123 din legea judecătoriilor de pace, grefierii de la curți și tribunale avend dreptul de a exercita profesiunea de apărători pe lângă aceste instanțe, acest drept il aũ în mod implicit și ajutoarele de grefă cari, după lege, îndeplinesc aceleași funcțiuni ca și grefierii.

S'a ascultat d-l avocat Italiu Vericeanu din partea apelantului Al. Brezeanu, în susținerea apelului.

Curtea,

Avend în vedere apelul făcut de Al. Brezeanu în contra ordonanței președintelui tribunalului Argeș, cu data 29 Octombrie 1899, prin care i se respinge cererea de a fi înscriș în tabloul apărătorilor de pe lângă judecătoriile de ocol din acel județ;

Avend în vedere această cerere, basată de apelant pe dispozițiunile art. 123 din legea judecătoriilor de ocoale și pe un certificat ce a prezentat, că a funcționat mai bine de doi ani ca ajutor de grefier la acest tribunal, a fost respins pe motiv că funcțiunile de ajutor de grefier nefiind coprinse în enumerațiunea făcută de sus citatul articol, nu le dă dreptul la o asemenea înscriere;

Considerend că, potrivit art. 123 din legea judecătoriilor de pace din 1896, se acordă dreptul de apărători pe lângă judecătoriile de ocol, acelora cari aũ funcționat un timp de doi ani cel puțin ca judecător sau ajutor de judecător de pace, ca grefieri de curți și tribunale, chiar dacă nu ar fi titrați;

Că dar, prin această lege, acordându-se grefierilor dreptul de a exercita o asemenea profesiune, impliciteamente aũ acest drept și ajutoarele de grefă, care după lege îndeplinesc aceleași funcțiuni ca și grefierii;

Că aceasta rezultă chiar și din desbaterile urmate în Senat cu ocasiunea votărei legii pentru judecătoriile de pace;

Considerand că ast-fel apelantul dovedind cu certificatul președintelui tribunalului Argeș No. 2158 din 1899 că a funcționat la acest tribunal ca ajutor de grefier mai mult de doi ani, cât pretinde legea, întrunește condițiunile cerute de art. 123 din citata lege și dar urmează să fie admis apelul.

(ss) M. Iulian, V. Bossy, N. Budișteanu.

Notă.—Tot în acest sens s'a pronunțat și secția III a Curții de apel din București prin decisiunea sa cu No. 1291 din 17 Maiu 1899, publicată în *Curierul Judiciar* No 33 din 1899.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secțiunea II

Audiența de la 15 Octombrie 1899

Președenția D-lui I. I. VRANCEANU, Președinte

Constantin Danu și alții cu Gh. Rășcanu și alții

Decisiunea civilă No. 146

Autoritatea lucrului judecat. — Identitate de persoane. Când există. — Persoană citată dar care n'a luat concludsiuni. — Dacă i se poate opune, sau dacă poate dânsa opune, autoritatea lucrului judecat. — (Art. 1201 cod. civil).

Simulațiune. — Probă. — Contra înscris. — (Art. 974 și 975 cod. civ.):

1) *Autoritatea lucrului judecat nu se poate nici opune părții, nici fi invocată de partea care n'a figurat la prima hotărîre intervenită, sau chiar dacă a fost citată la judecata în care s'a dat acea primă hotărîre, n'a luat concludsiuni.*

2) *Simulațiunea unui act, dacă este invocată chiar de una din părțile părtașe, la acel act, sau de succesorii săi, nu poate fi dovedită de cât printr'un contra-înscris.*

S'a ascultat: d-nii avocați Gorgos și Nicoleanu, din partea apelanților Constantin Danu și cei-l'alții, în susținerea apelului, precum și d-nii avocați Nicolaide și Zamfirescu, din partea intimaților Gh. și Catinca Rășcanu, în combateri.

Curtea deliberând ;

Având în vedere apelul făcut de C. Danu, N. Gh. Popa, Paraschiva Arnăutu și Zoița Misali, aceste din urmă fiind autorizate de soții lor V. Arnăutu și I. Emandache Misali, apel îndreptat contra sentinței tribunalului Vaslui No. 346 din 21 Decembrie 1898 ;

Având în vedere sentința apelată precum și desbaterile contradictorii ale părților, apelanții prevalându-se de sentința No. 312 din 26 Noembrie 1897, ca constituind autoritatea lucrului judecat cât privește neseriiositatea actului de vindere-cumpărare din 16 Iunie 1896, intervenit întreintimatul de azi Gh. D. Rășcanu și soția sa Catinca cu autorul lor Th. Popa ;

Considerând că instanța judecătorească din 20 Noembrie 1897, a fost angajată de Gh. Rășcanu, față cu d-na Ruxanda Popovică, care ca creditoare a lui Th. Popa, urmărea un pământ din comuna Tanacu pe care îl pretindea Rășcanu ca al lui în baza actului de vindere-cumpărare din 16 Iunie 1895 ; că dacă a figurat și debitorul Th. Popa în acea instanță, nu e însă mai puțin adevărat că el ne luând concludsiuni nici în sensul contestațiunii lui Rășcanu și nici în sensul întimpinărilor d-nei Popovică, lucrul judecat atunci, nu poate fi opus de cât lui Gh. Rășcanu, și nu poate să profite de cât d-nei Popovică sau reprezentanților ei ; că însă și întru cât apelanții de azi sunt succesori colaterali a lui Th. Popa, ear nu a d-nei Ruxanda Popovică, lucrul judecat în 20 Noembrie 1897 nu poate să le profite, de oare-ce ei nu pot avea mai multe drepturi de cât autorul lor și acesta n'ar fi putut nici odată să probeze simulația actului de vindere-cumpărare din Iunie 1895 de cât cu un contra-înscris care se emane de la Gh. Rășcanu ;

Considerând că de și tribunalul de Vaslui declară simulat actul dintre Th. Popa și Gh. Rășcanu ; pentru a se ști însă dacă au discutat părțile litigante, nesin-

ceritatea actului din punctul de vedere al art. 974 ori 975 c. civ., trebuie de văzut felul dovezilor așa cum au fost administrate în instanță, și fiind că d-na Popovică n'a invocat de cât presumpțiuni cu ajutorul cărora a doborât actul lui Rășcanu, evident că n'a fost în intenția ei să exercite drepturile debitorului ei Th. Popa, ci s'a întemeiat pe dreptul său propriu consacrat de art. 975 c. civ., ori, în asemenea condiții dată fiind nesinceritatea și mai bine zis fraudă debitorului Popa, ar fi de neînțeles că totuși, acesta să poată fi considerat ca reprezentat de d-na Popovică și deci reprezentanții lui Th. Popa nu să pot prevala de lucrul cari s'a fost judecat în favoarea d-nei Ruxanda Popovică, ci urmează să facă ei dovada simulațiunii în locul și în condițiile cerute de lege cu privire la autorul lor Th. Popa ;

Considerând că Th. Popa nu ar fi putut dovedi simulația actului ce l'a încheiat cu Rășcanu, de cât exhibând un contra-înscris din partea acestuia, apoi nici colateralii săi nu pot fi admiși a face dovada acestei simulații alt cum de cât autorul lor, și fiind-că averea mobilă rămasă pe urma lui Popa trece în valoare suma dn 150 lei, și fiind-că în privirea averii imobiliare, nu se poate lua ca început de probă scrisă nici interogatorul de azi al lui Rășcanu și încă mai puțin sentința din 20 Noembrie 1897 ; de aceia nici cererea subsidiară de martori, făcută de apelanți nu poate fi admisă ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier G. Roiu ;

În virtutea legii, respinge apelul.

(ss) I. I. Vrânceanu, M. Grigoriu, G. Roiu, D. Porfiriu.

Grefier, (s) A. Gusli.

INFORMAȚIUNI

Inalta Curte de Casație și Justiție, în secțiuni unite, judecând Joui, 10 Februarie curent, două recursuri în contra a două sentințe ale tribunalului Ialomița, date în materie de delict silvic, și casându-le, în unire cu concludsiunile d-lui procuror general G. Alexandresco, a stabilit că : simplul fapt al introducerii vitelor într-o pădure supusă regimului silvic constitue delictul silvic prevăzut de art. 23 din codul silvic, fără a se cere veri-o intențiune doloasă.

Până acum, de și jurisprudența Inaltei Curți, în această privință, a fost aproape constantă, însă multe din instanțele de fond considerau ca element esențial al delictului prevăzut de art. 23 din codul silvic, intențiunea doloasă.

De astă dată, Inalta Curte pronunțându-se în secțiuni unite, soluțiunea sa nu poate de cât să fie admisă de judecătoria fondului.

Vom publica, într'unul din numerile viitoare, decisiunea Inaltei Curți.

Cu acest număr distribuim abonaților, în corent cu plata, tabla de materii pe anul 1898. În curând vom distribui și cea pe anul trecut 1899.